

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνταχόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 12.—

Ἐξέμνηνος 6,50

Τριμήνιος 3 50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 15.—

Ἐξέμνηνος 8.—

Τριμήνιος 4 50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 4

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πολλὲς φορές, περνώντας ἀπέξω, εἶχ' ἀκούσει φωνὰς καὶ τραγούδια, ποὺ ἔκταναν τὰ τζίκια νὰ τρέμουν. (*)

Τὶ λογιῆς πράγμα ἦταν τὸ καφενεῖο; ρωτιοῦντο συχνά. Τὶ γίνονταν ἄραγε πίσω ἀπὸ τὰ κόκκινα ἐκεῖνα μπερτεδάκια;

Να λοιπὸν τώρα ποὺ θὰ τὸ μάθαινα.

Ὁ Μπαρμπερῆς κάθισε 'ς ἓνα τραπέζι μετὰ τὸν καφετζή, — γιὰτὶ αὐτὸς τὸν εἶχε προσκαλέσει, — καὶ ἐγὼ βρῆκα ἐν' ἀδειο σταμνὶ κοντὰ στὴ σύμπα, κάθισα καὶ καὶ χά-
ζενα ὁλόγυρα.

Πέρα, στὴν ἄλλη ἄκρη, ἦταν ἓνας γέρος μετὰ ἀτπρὴ γενειάδα καὶ μετὰ μιὰ ἀλλόκοτη φορεσιά, ποὺ δὲν εἶχα ξαναῖδῃ ποτέ μου.

Ἀπάνω στα μακριὰ του μαλλιά, ποὺ ἔπεφταν τοὺς ὤμους του, ἦταν βαλμένο ἓνα καπέλλο μυτερό ἀπὸ σταχτὶ καστόρι, μετὰ φτερά πράσινα καὶ κόκκινα. Ἐνα τζιπούνι ἀπὸ προβοιά, μετὰ τὸ μαλλί της ἀπὸ μέσα, τοῦ ἐσφιγγε τὸ κορμί. Ἡ προβοία αὐτὴ δὲν εἶχε μανίκια καὶ ἀπὸ δύο τρύπες, ἀπάνω στοὺς ὤμους, ἔδβαιναν τὰ χέρια, ντυμένα μετὰ βελούδες, ποὺ ἄλλη φορὰ θάταν γαλάζιο. Φοροῦσε ἀκόμα ἓνα ζευγάρι γκέτες μάλλινας, ἀψηλές ὡς τὰ γόνατα καὶ δεμένες μετὰ κόκκινες κορδέλες, ποὺ διασταυρῶνουνταν κάμποσες φορές γύρω στὶς γάμπες του.

Κάθονταν σὲ μιὰ καρέκλα, μετὰ τὸ πηγούνι ἀκουμπισμένο στὸ δεξιὸ του χέρι καὶ μετὰ τὸν ἄγκωνα στὸ διπλωμένο γόνατο.

Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ ζωντανὸ ἄνθρωπο σὲ τόσο ἥρημη στάση! Ἐ-

μοιαζε σὰν κανένα Ἅγιο, ἀπὸ κείνους ποὺ ἔδλεπα ζωγραφιστοὺς στὴν Ἐκκλησίᾳ μας.

Κοντὰ του, τρία σκυλιά, κουλουριασμένα κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ζεσταίνονταν ἀκίνητα. Ἐνα ἄσπρο μαλλιαρό, ἓνα μαῦρο σγουρὸ καὶ μιὰ σκυλίτσα σταχτιά, μετὰ μουρίτσα ἐξυπνὴ καὶ ἡμερῇ. Τὸ ἄσπρο φορεῖτο ἓνα παλιὸ ἀτυνομικὸ κασκέτο, δεμένο στὸ πηγούνι του μετὰ πέτσινο λουρί.

Ἐνῶ ἐγὼ κοίταζα τὸ γέρο μετὰ κάπως σαστισμένη περιέργεια, ὁ Μπαρμπερῆς καὶ ὁ καφετζὴς κουβέντιαζαν σιγὰ τοὺς ἀκουγα ὁμῶς ποὺ ἔλεγαν γιὰ μένα.

Ὁ Μπαρμπερῆς τοῦ ἐξηγοῦσε πῶς ἦλθε

στὸ χωριὸ γιὰ νὰ μετὰ παρουσιάσῃ στὸ Δήμαρχο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ πῇ στὸ Ἀδελφάτο τοῦ Ὀρφανοτροφείου νὰ τοῦ βγάλῃ μισθὸ, γιὰ νὰ μετὰ κρατήσῃ.

Αὐτὸ λοιπὸν εἶχε καταφέρει ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα; Κατάλαβα ἀμέσως, πῶς ἂν ὁ Μπαρμπερῆς θάδρισκε κάποιο συμφέρον νὰ μετὰ κρατήσῃ ἐντὸ σπίτι, ἂν θὰ τοῦ πλήρωνε δηλαδὴ τὰ ἐξοδά μου τὸ Καταστημα, δὲν ἦταν πιά κανένας φόβος.

Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς προσέχει, ἀκούε καὶ αὐτὸς τὴν ὁμιλίαν. Κι' ἄξαφνα ἀπλωσε τὸ χέρι του σὲ μένα καὶ, μετὰ ξενικὴ προφορά, ρώτησε τὸ Μπαρμπερῆ:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί ποὺ σὲ στενοχωρεῖ;

— Αὐτὸ μάλιστα.

— Καὶ νομίζεις πῶς τὸ Ἀδελφάτο τοῦ Ὀρφανοτροφείου θὰ σοῦ βγάλῃ μισθὸ γιὰ νὰ τὸ τρέγῃς;

— Γιατὶ ὄχι; Γονιοὺς δὲν ἔχει, στὴν καμπούρα μου εἶναι κάποιος λοιπὸν πρέπει νὰ πληρώνῃ γι' αὐτό. Δίκιο μου φαίνεται.

— Δὲ λέω ὄχι. Νομίζεις ὁμῶς πῶς γίνεται πάντα ὅ,τι εἶναι δίκιο;

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτό...

— Λοιπὸν ἐγὼ σοῦ λέω, πῶς δὲν θὰ σοῦ δώσουν ποτέ τὸ μισθὸ ποὺ θὰ γυρέψῃς.

— Ἐ, τότες ἂν τὸ πάρουν στὸ Κατάστημα. Δὲν εἶναι νόμος νὰ μετὰ ὑποχρεώνῃ νὰ τώχω στὸ σπίτι μου, ἂν δὲ θέλω.

— Μιὰ φορὰ ὁμῶς δέχτηκες νὰ τὸ πάρῃς καὶ ἔχεις τὴν ὑποχρέωση νὰ τὸ κρατήσῃς.

— Ἄ ἔτσι; Κι' ἐγὼ λοιπὸν σοῦ λέω πῶς δὲ θὰ τὸ κρατήσω. Καὶ ἐντὸ δρόμο ἂν εἶναι νὰ τὸ πετάξω, θὰ τὸ ξεφορτωθῶ!

Ὁ γέρος, ἀκούσας οὕτως εἶπε:

— Ἐ, ἴσως ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ τὸ ξεφορτωθῇς ἀμέσως, καὶ μάλιστα νὰ ὑπερληθῇς καὶ σὺ κατὰ τί.

— Ἄν μου δείξῃς αὐτὸ τὸν τρόπο, γέρο, σὲ κερνῶ μετὰ τὴν καρ-

Ἄκουσε κλάματα μωροῦ. (Σελ. 18, στ. α')

(*) Τὸ «καφενεῖο» τοῦ γαλλικοῦ χωριοῦ εἶναι μᾶλλον πτωχεῖο. Οἱ πελάτες του μεθοῦν μετὰ σπέρτα.—Σ. τ. Μ.

διά μου μιὰ μποτίλια, εἶπε ὁ Μπαρμπερῆς.

— Διά ταξὶ τὴ μποτίλια κι' ἡ δουλειά σου εἶναι κατωμένη!

— Ἀλήθεια;

— Ἀρῶ σοῦ λέω.

Κι' ὁ γέρος, ἀγίνοντας τὴν καρέκλα του, πῆγε καὶ κάθησε ἀντικρὺ στὸ Μπαρμπερῆ. Περίεργο πράγμα: Τὴ στιγμή πού σηκώθηκε, ἀναγκώθηκε κι' ἡ προβεῖα του μ' ἓνα κίνημα ἀνεξήγητο. Λές κι' εἶχε κανένα σκυλάκι στὸ δεξιὸ του μπράτσο.

Τί θέλεγε; τί θὰ γίνονταν τώρα;

Τὰ μάτια του τὸν ἀκολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία.

— Ἐπὶ λοιπὸν θέλεις, εἶπε, νὰ μὴν τρώω πιά τὸ ψωμί σου αὐτὸ τὸ παιδί; ἢ, ἀν' ἐξακολουθήσης νὰ τὸ τρέφης, νὰ σὲ πληρώνουν; δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι, βέβαια! γιατί, βλέπεις, ἐγώ...

— Περίττο! ἡ αἰτία δὲν μ' ἐνδιαφέρει καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὴ μάθω! στάνει!

Ποῦ ξέρω, πῶς δὲν θέλεις πιά τὸ παιδί. Ἐ, ἀρῶ εἶν' ἔτσι, δὲς μου τὸ μένο. Τὸ παίρνω.

— Νὰ στὸ δώσω;

— Μὰ ναί! δὲν θέλεις νὰ τὸ ξεφορτωθῇς;

— Τί λές, καλέ! Ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τέτοιο παιδί, ἔτσι ὁμορφο; Γιατ' εἶναι

ὁμορφο παιδί, καλοκαμωμένο. Για δὲς το.

— Το εἶδω.

— Ρεμῆ! ἔλα δῶ.

Ζύγωσα στὸ τραπέζι, τρέμοντας.

— Ἐλα, μικρέ, μὴ φοβᾶσαι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος.

— Ἰδὲς το! ἔκανε ὁ Μπαρμπερῆς.

— Δὲν εἶπα πῶς εἶναι ἄσχημο. Ἄν ἦταν ἄσχημο, δὲν θὰ τῶθελα. Τὰ «τέρατα» δὲν εἶναι δική μου δουλειά.

— Χμ! μακάρι νάταν «τέρας» μὲ δύο κεφάλια, ἢ τουλάχιστο νάνος...

— Τότε δὲν θὰ τὸ πέταγες στ' Ὀρ φανοτροφεῖο, ἔ;... Φυσικά, ἔνα «τέρας» ἔχει ἀξία. Μπορεῖ κανεὶς εἴτε νὰ τὸ νοικιάζῃ, εἴτε νὰ τὸ δείχνῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ βγάλῃ λεφτά. Μὰ τὸ παιδί αὐτὸ οὔτε δι-κέφαλο εἶναι, οὔτε νάνος. Κατωμένο σὰν ὅλα τὰ παιδιά, δὲν κάνει γιὰ τίποτα.

— Πῶς; μπορεῖ νὰ δουλέψῃ.

— Εἶναι πολὺ ἀδύνατο.

— Αὐτὸ ἀδύνατο; Ὁχι δῶ! Εἶναι δυνατὸ σὰν ἄντρας, γερὸ, ὕψιο. Μὰ ἰδὲς, ἰδὲς τὰ πόδια του. Εἶδες ποτέ σου πῶς ἴσια πόδια;

Ὁ Μπαρμπερῆς μοῦ σήκωσε τὸ πανταλόνι.

— Πολὺ ἱγνὸς, εἶπε ὁ γέρος.

— Ἀμὴ τὰ μπράτσα του; ἐξακολουθῇ ὁ Μπαρμπερῆς.

— Καὶ τὰ μπράτσα εἶναι σὰν τὰ πόδια. Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ βαστάζουν τὰ βαρεῖες δουλειές...

— Αὐτὰ δὲ θὰ μπορούσαν, αὐτά!.. Μὰ πιάτε λοιπὸν, πιάσε καὶ σύ!..

Ὁ γέρος ἐβάλε τὰρκαο χέρι του στὰ πόδια μου καὶ τὰ ψηλάφησε, κουνώντας τὸ κεφάλι του μὲ μορφαμούς.

Εἶχα παρευρεθῇ σὲ μιὰ τέτοια σκηνή, τότε πού ἦλθε ὁ ζωέμπορος στὸ σπίτι νὰγοράσῃ τὴν ἀγελάδα μας. Κι' αὐτὸς τὴν ψηλάφησε καὶ τὴν πασπάτεψε παντοῦ κι' αὐτὸς κουνούσε τὸ κεφάλι του μὲ μορφαμούς; κι' αὐτὸς ἔλεγε πῶς δὲν ἦταν καλὴ ἀγελάδα καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ξαναπουλήσῃ κι' ὅμως τὴν ἀγόρασε καὶ τὴν πῆρε.

Ἔτσι τώρα καὶ μένα, θὰ μ'ἀγόραζε ὁ γέρος καὶ θὰ μ'ἐπαιρνε; Βοήθεια, μάννα -Μπαρμπερίνα, βοήθεια!

Μὰ ποῦ! μάννα -Μπαρμπερίνα δὲν ἦταν ἐκεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Μοῦρχότανε νὰ πῶ, πῶς χθὲς ἀκόμα, ὁ ἴδιος ὁ Μπαρμπερῆς μὲ κατηγοροῦσε γι' ἄχαμνὸ κι' ἔλεγε πῶς δὲν ἔχω οὔτε μπράτσα οὔτε κό-τσια. Τί θὰ κέρ-τσια. Τί θὰ κέρ-τσια. Τί θὰ κέρ-τσια.

Διὰ ὅμως ἂν τὸν μαρτυροῦσα; τί ἄλλο ἀπὸ μιὰ κατσάδα; Αὐτὸ συλλογίσθηκα καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ μιλήσω.

— Παιδί σὰν τὰ περισσότερα παιδιά, εἶπε ὁ γέρος, μὰ παιδί τῆς χώρας. Ποτέ δὲν θὰ γίνῃ καλὸς γεωργός. Βάλλ' τὸν στάλετρι, νὰ κεντᾷ τὰ βώδια, νὰ ἰδοῦμε πόσο θὰ βαστάξῃ.

— Δέκα χρόνια!

— Οὔτε δέκα μῆνες!

— Μὰ ἰδὲς τὸν λοιπὸν!

— Ἰδὲς τὸν καὶ σύ!

Καὶ καθὼς στεκόμουν ἀνάμετα γέρου καὶ Μπαρμπερῆ, αὐτὸς μ' ἐσπρωχνε ἔς ἐκεῖνον κι' ἐκεῖνος ἔς αὐτόν.

— Τελοςπάντων, εἶπε ὁ γέρος, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, ἐγὼ τὸν παίρνω. Μόνο νὰ εἴ-μαστε ἐξηγημένοι: δὲ σοῦ τὸν ἀγοράζω, σοῦ τὸν νοικιάζω: Ὅχι σοῦ δίνω εἰκοσι φράγκα τὸ χρόνο.

— Εἰκοσι φράγκα!

— Καλὰ εἶναι. Καί, ξέρεις, πληρώνω μπροστὰ. Ὅχι πᾶρης τῶρ ἀμέσως τέσσερα ὥρατα καλλαράκια καὶ θὰ ξεφορτωθῇς καὶ τὸ παιδί.

— Μ' ἂν τὸ κρατήσω, τ' Ὀρρανο-τροφεῖο θὰ μοῦ δίνῃ ἀπάνου ἀπὸ δέκα

φράγκα τὸ μῆνα! γῶ, αἶξε ὁ Μπαρμπερῆς.

— Οὔτε ὀκτώ, οὔτ' ἐπτά... ξέρω ἐγὼ τίς τιμές... Ἐπειτα θάχες νὰ τὸ τρέφης.

— Μὰ θὰ μοῦ δούλευε.

— Δὲν τὸ πολυπιστεύεις αὐτὸ πού λές! — Καλὰ, καὶ νὰ μὴ μοῦ δουλεύῃ, τὰ δέκα μου φράγκα πάντα θὰ τᾶχω.

— Ἄν σοῦ τὰφήσῃ τὸ Κατάστημα. Μ' ἂν τὸ δώσῃ ἔς ἄλλον; Δὲν θάχῃς πεν-τάρα. Ἀπὸ μένα ὅμως δὲν φοβᾶσαι. Πάντα κατὶ θάχῃς. Φτάνει νὰ πλῶνῃς τὸ χέρι σου, γιὰ νὰ τὸ παίρνῃς.

Μιλῶντας, ἐφάξε τὴν τσέπη του, ἐ-βγαλε ἓνα πέτσινο πουγγί, πῆρε ἀπὸ μέσα τέσσερα ἀσημένια πεντόφραγκα καὶ τὰ κτύπησε ἀπάνου στὸ τραπέζι.

— Συλλογίσου ὅμως, ἐφώνασε ὁ Μπαρμπερῆς, πῶς αὐτὸ τὸ παιδί, σήμερ' αὔριο, θὰ βρῇ γονιούς!

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Μὰ θὰ πάρῃ πολλὰ ὅποιος θὰ τὴν μεγαλώσει. Τὸ φορτωνόμουν ἐγὼ ποτέ, ἂν δὲν ἐλογάριαζα κι' αὐτὸ τὸ κέρδος; Τὸν ἀποστράφηκα περισσότερο τὸν Μπαρμπερῆ ἂμ' ἀκουσα τέτοιο λόγο. Τί κακὸς ἄνθρωπος!

— Ἰσα-ἴσα, ἐπειδὴ δὲν τὸ λογαριά-ζεις πιά, ἤθελες νὰ πετάξῃς τὸ παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος. Μὰ ἔστω ἂν πα-ρουσιασθοῦν καμμιά μέρα αὐτοὶ οἱ γο-νιοί, ἀπὸ ποῖον θὰ τὸ γυρέψουν; ἀπὸ μένα πού δὲ μὲ γνωρίζουν, ἢ ἀπὸ σένα;

— Μ' ἂν τύχῃ καὶ τοὺς βρῇς ἐσύ;

— Ἐ, τότε συμφωνία: ἂν παρουσια-σθοῦν καμμιά μέρα γονιοί, θὰ μοιράσουμε τὸ κέρδος. Καὶ τὰ εἴλοσι φράγκα τὰ κάνω τριάντα.

— Κάνε τα σαράντα.

— Ἀδύνατο! Για τὴν ἐργασία πού θὰ μοῦ κάνῃ, δὲ δίνω περισσότερα.

— Καὶ γιὰ τί ἐργασία τὸν θές;

Ὁ γέρος κοίταξε τὸν Μπαρμπερῆ παράξενα καί, ἀδελφίζοντας σιγά-σιγά τὸ ποτήρι του, εἶπε:

— Νὰ μοῦ κρατῇ συντροφιά. Μὲ πῆ-ραν, βλέπεις, τὰ γεράματα καὶ καμμιά φορά, τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ μ'έρα κουρα-στική, ὅταν μάλιστα ὁ καιρὸς εἶναι ἄ-σχημος, μὲ πιάνει μελαγχολία. Ὅχι μὲ διασκεδάξῃ.

— Ἐ, ὅσο γι' αὐτό, τὰ κότσια του βαστοῦν.

— Χμ! εἶναι ζήτημα. Γιατὶ θὰ χορεύῃ, θὰ πηδᾷ, ἔπειτα θὰ περπατᾷ ὥρες; κι' ἔπειτα, ἀφοῦ περπατήσῃ, θὰ ξαναπηδᾷ. Τελοςπάντων, θὰ καταταχθῇ στὸ θίασο τοῦ σινιὸρ Βιτάλη.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ σινιὸρ Βιτά-λης; καὶ ποῦ εἶναι ὁ θίασός του;

— Ὁ σινιὸρ Βιτάλης εἶμαι ἐγὼ... καὶ τὸ θίασό του θὰ σοῦ τὸν δείξω ἀμέσως.

Αὐτὰ λέγωντας, ἀνοῖξε τὴν προβεῖα του καὶ πῆρε στὸ χέρι ἓν' ἀλλόκοτο ζῶο, πού τὸ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὸ δεξιὸ του μπράτσο, σφιγμένο στὸ στήθος του.

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

[Χριστουγεννιάτικο]

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε σελ. 20)

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ὁ Γλῶρ-γῆς δὲν φαινότανε. Ἀνυπομονησία με-γάλη! τί συμβαίνει; Ἐξάφνα, στὸ γει-τονικὸ σπίτι ἀκούγεται: «Καλὴ ἑσπέρα, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁρισμὸς σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἄρχοντι-κό σας»...

— «Μωρέ, ἄλλα παιδιά τὰ λένε!» ἐφώνασε στὸν ἑαυτὸ μου καὶ στὴ στιγμή βρέθηκα στοῦ μπάρμπα μου τοῦ Γιάννη τὸ σπίτι.

— «Ὁ Γλῶργῆς, πού εἶναι ὁ Γλῶρ-γῆς;» ἐρώτησα μὲ τρομάρα τὴν ξα-δέρφη μου τὴν Ἑλπίδα.

— «Ὁ Γλῶργῆς; Ἡρθ' ὁ Κωστής ὁ δικός σας, πρωί-πρωί, καὶ τὸν πῆρε νὰ πᾶν νὰ ποῦν τὰ Χριστοῦγεννα»

Ἦν συμφορά μου! Τέτοια παρασπον-δία τοῦ ξαδέερου μου ποτέ δὲν τὴν πε-ρίμενα. Τώρα τί νὰ γίνῃ; Ἀνάγκη νὰ βρῶ ἄλλο σύντροφο, ἄλλως ἢ σακκούλα θὰ ἔμεινε ἄδεια!

Δρόμο λοιπὸν μέσα στὶς γειτονιὲς γιὰ σύντροφο. Ἀλλὰ ὅλα τὰ παιδιά ἦταν πιά ζευγαρωμένα καὶ ἀπὸ τίς ἀνοιχτὲς πόρτες τῶν σπιτιῶν ἀκούγονταν: «Καλὴ ἑσπέρα, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁρισμὸς σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἄρχοντικό σας...» Καὶ οἱ εὐθυμῆς φωνὲς τῶν παιδιῶν ἦσαν γιὰ μένα πένθιμη συνοδεία τῆς μοναξιάς μου καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως!

Ἐγύρισα στὸ σπίτι ὅπου, πεσμένους προύμυτα, ἔκλειγα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Τὸ βράδυ βράδυ, ὅταν εἶδα ἀπὸ μα-κρὰ τὸν ἀδερρό μου τὸν Κωστή νὰ γυ-ρίζῃ στὸ σπίτι, τὸν ὑποδέχθηκα μὲ βροχή ἀπὸ πέτρες καὶ μὲ κατὶ κοσμητικὰ ἐπί-θετα πού ντρέπομαι νὰ τὰ γράψω ἐδῶ μέσα.

«Βρὲ παιδάκι μου, τοῦ λέει ἡ μάννα μου, πῆγαινε καὶ μ' αὐτὸν νὰ τὰ πῆς. θὰ μοῦ σκάσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὰ κλάματα».

Ὁ ἀδερρός μου, εἴτε ἀπὸ φόβο, εἴτε ἀπὸ συμπάθεια, μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγήκαμε στὴ γύρα γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα.

Πήγαμε στοῦ κουμπάρου μας τοῦ Γι-άννη τοῦ Κούρκα: «Τάταν ἄλλοι!» μᾶς εἶπαν. Πήγαμε στοῦ Μάστρου Φώτη: «Γάπαν ἄλλοι» μᾶς εἶπαν. Πήγαμε στοῦ Ναούμη, τὸ ἴδιο κ' ἐκεῖ. Πῆρε πιά νὰ νυχώνῃ, οἱ πόρτες ἔκλειναν, τὸ κρῶ ἐτσουξε κι' ἐπρεπε νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι. Οὔτε ὁ Νηπολέων σὰν ἔχατε τὴ μάχῃ τοῦ Βατερλώ, δὲν θάχε τόση ἀπελ-πισία, ὅτ' εἶχε ἐγὼ, τὴν καρδιά καὶ στὸ πρόσωπο, ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἐπνιγόμενα στὰ δάκρυα.

Καὶ ἡ καίμενη ἡ μαννούλα μου, γιὰ νὰ μὴν κάμω λυπητερά Χριστοῦγεννα:

«Ἐλα, βρέ, εἰπέ τα ἐδῶ», μοῦ εἶπε.

Καὶ ἐγὼ, διακοπτόμενος συχνὰ ἀπ' τοὺς λυγμούς, ἄρχισα:

«Καλὴ ἑσπέρα... ἄρχοντες ἂν... εἶναι... ὁ... ὁ... ὁρισμὸς σας...»

Ἀφοῦ εἶπα ἔτσι καμμιά δεκαεὶς στί-χους,

«Ἀἰ, στάνει, μοῦ λέγει ἡ μάννα μου, καὶ τοῦ χρόνου».

Καὶ μοῦ ἐδῆλε στὴν παλάμη ἓνα... φράγκο!!!

Μόλις τὸ κοίταξα καλὰ-καλὰ στὸ λυ-χνάσι, καὶ τὸ εἶδα ἔτσι ἀτημέλει καὶ γυα-λιστερό, «Ὡωω!...» ἐφώνασα μ' ἐν-θουσιασμὸ κ' ἔλαμα μὲ τούμπα στὰ στρωσίδια, πού μᾶς εἶχε ἔτοιμα ἡ μάν-να μας νὰ κοιμηθοῦμε.

Τί σημαίνει ἂν σὲ λίγες μέρες τὸ φράγκο, μὲ τρόπο, πῆγε πάλι στὴ θέση του; Ἡ χαρὰ μοῦ ἔμεινε.

Καίμενη μαννούλα!..

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΛΛΟΣ

Ὁ Μίμης κάθεται στὴν καρεκλίτσα του, κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἡ μέρα πέφτει. Ἀκουμπᾷ τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γό-νατά του καὶ μισοκρύβει τὸ πρόσωπό του μὲς στὰ χέρια του, πού τοῦ ζουλοῦν τὰ μάγουλα. Συλλογίζεται τίς κακίες πού ἔκαμε κείνη τὴν ἡμέρα. Τί ἀσχημὴ μέρα! Τὰ μαθήματά του δὲν τὰ ἤξερε, τὰ γραπτὰ του κακογραμμένα. Φωνήκε αὐ-θόνης στὴ δασκάλα του καὶ κακιωμένος στὸν περίπατο. Ἀλήθεια, τί ἀσχημὴ μέρα! Δίκιο ἔχει ἡ δασκάλα του νὰ λέγῃ πῶς δὲν εἶναι γιὰ τίποτα. Λύπησε καὶ τὴ μα-μά του, πού τόσο εἶναι δυστυχισμένη καὶ κλαίει ὀλοένα ἀπὸ τότε πού ἔχασε τὸ μι-κρὸ Ριρῆ, τὸ μεγαλύτερό του ἀδερφό...

Μιὰ φωνή, γλυκειὰ φωνή, τὸν βγάζει ἀπὸ τὴ συλλογὴ του.

— Τί μοῦ εἶπαν, Μίμη; Ἦθουν κακι-ωμένος σήμερ' ἀπόγεμα;

Ὁ Μίμης σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἡ μαμά του εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα. Λεπτὴ στὸ μαῦρο ρουστάνι της, φαινό-τανε πῶς κουρασμένη ἀπὸ ἄλλες φορές. Ἡ κίττασπρὴ της ὄψη γέρνει λιγάκι στὸν ὦμο της. Ὁ θάλεγε κανεὶς λουλούδι τσα-κισμένο.

Ὁ Μίμης ἀνοίγει τὸ στόμα του, μὰ τί-ποτε δὲ βρίσκει νὰ πῇ. Κάτι νοιώθει μο-ναχὰ νὰ τὸν σφίγγῃ στὸ στήθος καὶ νὰ τὸν κἀν νὰ πονῇ.

Ἡ μαμά ξαναλέγει τὴν ἐρώτησή της:

— Ἀλήθεια λοιπὸν, Μίμη; Ἦθουν κακιωμένος ἀπόψε;

Περίεργο. Ἡ φωνὴ τῆς μαμᾶς δὲν εἶναι θυμωμένη. Ἐχει δικίον κάποτε νὰ θυμῶνῃ μὲ τὰ κακώματα τοῦ Μίμη καὶ νὰ τὸν μαλώνῃ κιόλα. Μὰ ἀπόψε εἶναι πολὺ γλυκεῖα. Λιγάκι λυπημένη μονάχα, ἐξ αἰτίας τοῦ βέβαιου. Σηκώνεται καὶ σι-μῶνει στὴν πολυθρόνα.

— Σὲ βεβαίῳ, μαμάκα, δὲ θέλητα νὰ κακιώσω. Μόνο πού δὲν εἶχα πολὺ ὄρεξη γιὰ κουβέντες.

Τὸ εἶτε ἀτὰρ καὶ στερεώνοντας λι-γάκι τὴ φωνή του πού τρεμούλιαζε. Τὸ λυπημένο πρόσωπό τῆς μαμᾶς τοῦ μισο-γυρίζει νὰ τὸν ἰδῇ καὶ στὸ λεπτό της στόμα ἓνα χαμόγελο χλωμὸ σχεδιάζεται.

— Ἀ τὸ Μιμάκη μου, πού δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ λόγια! Ἐλα νὰ μοῦ τὰ πῆς, πούλακι μου.

Ὁ Μίμης πᾶει νὰ φέρῃ τὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου, τὸ βάζει κοντὰ στὴν πολυ-θρόνα τῆς μαμᾶς του καὶ κάθεται.

Ἡ γλώσσα του, ἡ τόσο φλύαρη, δὲ βρίσκει λόγια. Μὰ τὸ λεπτό, ἀδύνατο χέρι τῆς μαμᾶς εἶναι ἀριστέρο στὰ γόνατά της. Δεξιὰ-δεξιὰ ὁ Μίμης τὸ ἀγγίζει μὲ τὰ δάχτυλά του καὶ ἀφοῦ βλέπει πῶς δὲν τραβιέται, τὸ σηκώνει λιγάκι καὶ τὸ φιλεῖ.

— Τί τρέχει, Μίμη μου; Μήπως οἱ κακίες σου οἱ σημερινὲς σὲ κάνουν τόσο τρυφερό;

Ὁ Μίμης νοιώθει τὰ μάγουλά του νὰ καίνε. Τί εὐτυχισμένος θάταν αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση αὐτὲς οἱ ἀνοητίες του! Μὰ ὅταν κἀνὴ τὸ κακό, δικίον εἶναι νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὴν τι-μωρία. Ἐπειτα τὰ χεῖλη τῆς μαμᾶς δὲ μιλῶνουν ἀπόψε. Τοῦ μιλοῦν μόνο, τοῦ παραγγέλνουν μὲ γλῶσσα καὶ μὲ πόνο, πῶς πρέπει χωρὶς ἄλλο πιά νὰ προσπαθήσῃ νὰναί φρόνιμος, γιὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ μὴν εἶναι δυστυχής. Ἡ καρδιά τοῦ Μίμη φουσκῶει καὶ μὲ πνιγμένη φωνή:

— Προσπαθῶ, φιθυρίζει, μαμάκα μου, σὲ βεβαίῳ, μὰ ἀπὸ τώρα θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά.

Μὰ τί ἔχει ἡ μαμά ἀπόψε; Νὰ πού σκύπτει λιγάκι τὸ κεφάλι της καὶ σιγά-σιγά τὰ χεῖλη της ἐφροντίζονται ν' ἀγγίξουν γλυκὰ τὸ μέτωπο τοῦ Μίμη. Ἄλλες φορές, μονάχα τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ πού θὰ κοιμηθῇ, τὸν φιλεῖ.

(Ἔπεται τὸ τέλος) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Σκύλος καρυβίστος, Ναυαροσσωμένος, Στὴ στεριά σὺ βγήκε Θαλασσοβροχημένος, Γέρο-Λύκο βοήκη, Λύκο δὲ γνωρίζει, Σκύλο τὸν νομίζει.

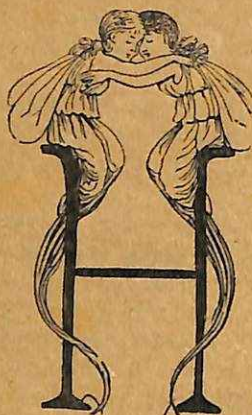
«Γέρο μ', πού εἶναι ὁ ἴσιος Δρόμος μὲς στὴ χώρα Πού τραβᾷ;» — «Ὡς τώρα Δρόμο δὲ γνωρίζω: Στὰ βουνὰ γυρίζω. Σ' εἶσαι καρυβίστος, Μὰ κι' ἐγὼ... βουνητός.»

«Ἀκου τὴ φλογέρα; Πᾶμε ὧς ἐκεῖ-πέρα; Πᾶμε, τὸν τροπᾶνο Νάχω καπετάνο;... Φεύγεις; Ἀδὲ δὲ πᾶμε;» — «Σκύλος εἶσαι κι' ἄμει!»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

*Αγαπητοί μου,

ΠΑΤΡΙΔΑ μας έχει το προνόμιο να αγαπιέται θερμά απ' τους ξένους. Οι λέξεις φιλέλληνα και φιλέλληνα σμύες, γνωστές ακόμα απ' τον παλιό καιρό και

σήμερα σχεδόν παγκόσμιες, δεν έχουν ανάλογες για κανέναν άλλο έθνος. Ο Γεώργιος Κλεμανσώ, ο μεγάλος πρωθυπουργός της Γαλλίας, είπε μια φορά, —κι' έτυχε να τον ακούω με ταυτιά μου όταν τώλεγε, — πώς κάθε πολιτισμένος άνθρωπος έχει δυο πατρίδες, τη δική του και την 'Ελλάδα. Σ' αυτή τη φράση υπάρχει ο όρισμός του φιλελλήνισμου. Θάλεγε κανείς πώς οι φιλέλληνες αποτελούν έναν άλλο λαό, έναν άλλο έθνος ξεχωριστό, σκορπισμένο 'ς όλο τον κόσμο. Είναι οι πολιτισμένοι άνθρωποι κάθε χώρας, — Γάλλοι, Άγγλοι, Σουηδοί, Αμερικανοί και καθένας, — που θεωρούν σ' α δεύτερη πατρίδα την 'Ελλάδα.

Μα ποιά 'Ελλάδα; Την αρχαία ή τη νέα; — Και τις δυο! Και τις δυο που κάνουν μία: Τη μεγάλη 'Ελλάδα, την άθνη, τον «πολιτισμένο» άνθρωπο, την αρχαία βέβαια θα πρωτογνωρίσει και θα πρωταγαπήσει. Απ' αυτή όμως θα ενδιαφερθεί ύστερα και για τη νέα. Να τη γνωρίσει κι' αυτή, δεν είναι πάντα εύκολο. Δεν υπάρχουν άθνη τα μέσα αυτής της γνώσεως. Γιατί η 'Ελλάδα βρίσκεται μακριά, το ταξίδι της κοστίζει, βιβλία γι' αυτήν, σε ξένες γλώσσες, δεν είναι γραμμένα πολλά... Άν όμως αυτός ο «πολιτισμένος» τα βρήκε κάποτε βολικά και ή τύχη νάρθη στην 'Ελλάδα και να μείνει κάμποσο καιρό, ή να γνωριστεί μ' «Ελληνες στη πατρίδα του, ή να μάθει τη νέα μας γλώσσα και να διαβάσει τη νέα μας φιλολογία, — τότε αγαπά και τη νέα 'Ελλάδα σαν την αρχαία. Γίνεται πια φιλέλληνας σωστός. Μπορώ μάλιστα να πω, πώς πολλοί απ' τους ξένους αυτούς, που έζησαν στον τόπο μας, κι' έμαθαν τη γλώσσά μας καλά, και σπούδασαν τα ήθη και τα έθιμά μας, και γνώρισαν τον εθνικό μας χαρακτήρα, κι' είδαν τις προόδους μας σε κάθε κλάδο της σύγχρονης ζωής, — αγαπήσαν τη νέα 'Ελλάδα πιο πολύ κι' απ' την αρχαία. Γι'

αυτή το αίσθημα είναι περισσότερο θαυμασμός για 'κείνη όμως είναι ή συμπάθεια, ή στοργή που μας γεννά κάθε τι ζωντανό και νέο, όταν, έννοείται, βλέπουμε πώς είναι άξιο της ευγενικής του καταγωγής, πώς προσδύει, πώς έχει δικά του προτερήματα και προετοιμάζει μ' αυτά ένα τίμιο μέλλον.

Αυτές τις σχέσεις μου γέννησε ένα καινούργιο βιβλιαράκι, που έλαβα προχθές. Είναι τυπωμένο στη Θεσσαλονίκη κι' επιγράφεται απλά: «Idylles et Fragments, par Léon Cathlin». Γαλλικό, βλέπετε, γιατί τώγραφε Γάλλος, — ένας Γάλλος στρατιώτης, απ' αυτούς που ο παγκόσμιος πόλεμος τους έφερε στην 'Ελλάδα. Το 'τυχε, με άλλους λόγους, του κ. Κατλίν να γνωρίσει κι' από κοντά τη «δευτέρα πατρίδα» κάθε πολιτισμένου ανθρώπου. Μπορεί να το προκάλεσε κι' ο ίδιος, από το μεγάλο του φιλελληνισμό. Γιατί ο στρατιώτης αυτός είναι ένας νέος ποιητής και πεζογράφος, γνωστός από τώρα στην πατρίδα του, αφού ένα του μυθιστόρημα το βράδευσε κι' η Γαλλική Ακαδημία. Γνωρίζει θαυμάσια ταρχαία 'Ελληνικά καθώς και τα νέα. Αυτά τα μάθε τώρα που ήλθε στην 'Ελλάδα; Τα γνώριζε κι' από προηγουμένως, όπως τόσοι άλλοι 'Ελληνιστές; Δεν το ξέρω. Ξέρω μόνο, πώς ο κ. Κατλίν λατρεύει την 'Ελλάδα, και την αρχαία μαζί και τη νέα. Είναι ο σωστός, ο τέλειος φιλέλληνας που είπαμε. Κι' έπειδή ή άγάπη, καθώς λέει ο μεγαλύτερος ποιητής της πατρίδας του, είναι δράσις, κι' ο κ. Κατλίν εργάζεται τώρα για την αγαπημένη του 'Ελλάδα. Γράφει γι' αυτή. Θέλει να γνωρίσει στους πατριώτες του την κλασική ή που πατεί με τόση αγαλλίαση, — τη γύτη της, τους ανθρώπους της, τη ζωή της, τη φιλολογία της. Και το βιβλιαράκι που τύπασε τώρα, αυτό το σκοπό έχει: Να γνωρίσει το αντικείμενο της αγάπης του κι' έτσι να τη μεταδώσει 'ς όσους θα το διαβάσουν.

Μου τώστειλε με μια χαρακτηριστική κι' ωραία αφιέρωση, που σ' είν την αντίγραφω εδώ, όπως είναι γραμμένη γαλλικά, για να ιδήτε από πόσο φιλελληνισμό κτυπά ή γαλλική αυτή καρδιά: «A Monsieur Gr. Xenopoulos, au romancier et au dramaturge savouieux, en lui disant mon ardent amour de la Grèce et mon vif desir de la voir retrouver son antique splendeur.» Ακούστε τώρα και τα θέματα μερικων απ' αυτά τα «Ειδύλλια»: Το πρώτο, — μόνο το πρώτο, — είναι για τη Γαλλία. 'Επιγράφεται: «Εγκώμιο της Γαλλίας σε δυο μικρούς 'Ελληνες βοσκούς». Το δεύτερο, «Η γιορτή της Άνοιξης στην 'Ελλάδα», περιγράφει θαυμάσια μια Πρωτομαγιά

στη έξοχή της Φλωρίνας. Το τρίτο, «Το ποιμενικό μου ραβδί», διηγείται πώς του χάρισαν, 'ς ένα χωριό της Μακεδονίας, και πόσο τον χαροποίησε, μια γκιλίτσα, όμοια με το «λαγυδόν» των βοσκων του Θεοκρίτου. Το τέταρτο, «Το μέλι των Μουσών», μάς παρουσιάζει τον ποιητή Λάμπη, «Ένα παλληκάρι της μακεδονικής έξοχης, γεμάτο δύναμη και νειάτα, που αν και δεν έχη τις χάρες του χωραίτη, είναι όμως ποιητής». Έν άλλο, «Ηπια από την Κασταλία πηγή», περιγράφει το ταξίδι του, από τον Τάραντα ως την Θεσσαλονίκη, με το πέρασμά του και το προσκύνημα στους Δελφούς...

Αλλά δεν είναι ανάγκη να αναφέρω εδώ όλα τα θέματα του φιλελληνικού αυτού βιβλίου. Φτάνει να πω πώς σε κάθε σελίδα, σε κάθε γραμμή, λάμπει αυτό το τόλθερο αίσθημα, «l'ardent amour» του ποιητή για την 'Ελλάδα. Κι' αυτό κάνει τον 'Ελληνα άναγνώστη υπερήφανο μαζί κι' ευγνώμονα. Υπερήφανο γιατί συλλογίζεται πώς κανένας Γερμανός ποιητής ή πεζογράφος, αν έτυχε να πάη στρατιώτης και να μείνη στη Βουλγαρία, π.χ., δεν θα μπορούσε ποτέ να γράψη γι' αυτή ένα τέτοιο βιβλίο... Ευγνώμονα, γιατί τέτοια βιβλία προσφέρουν ανεκτίμητη εκδούλευση στη νέα 'Ελλάδα, που έχει ακόμη τόση ανάγκη να γνωριστεί. Κι' ο κ. Κατλίν, φίλος της αληθινά πολέμιος, δεν θα σταματήσει ως εδώ. Κι' άλλα βιβλία για την πατρίδα μας θα γράψη. Κι' εν' από τα όνειρά του, που όρχισε κιόλα να το πραγματοποιή, είναι να γνωρίσει στους Γάλλους, — μού τ'ανακοινώνει ο ίδιος, — τους κορυφαίους ποιητές μας και πεζογράφους, μεταφράζοντας τα καλλίτερα έργα τους γαλλικά.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Πραγματικώς. Άνάμεσα βουνού και όροπεδίου, το έδαφος ήταν πολύ χαμηλωμένο, και αν οι λάβες έπαιρναν ποτέ το δρόμο της λίμνης, θα έπεφταν ίσως στους άμμόλοφους και στα περίχωρα του κόλπου Καρχαρία.

— Δεν είδαμε όμως ακόμα κανέναν στην κορυφή του βουνού, που θα έδειχνε ότι ή έκρηξη πλησιάζει, παρατήρησε ο Γεδεών Σπίλετ.

— Όχι, αποκρίθηκε ο μηχανικός, ούτε άτμός δεν βγαίνει τώρ' από τον κρατήρα, που ίσα-ίσα χθές εκοίταζε την κορυφή του. Μπορεί όμως, μέσα του, βαθιά, να συσσωρεύθηκαν με τον καιρό πέτρες, στάχτες, λάβες πετρωμένες, κα

νά φράχθηκε τώρα πια ή άσφαλιςτική δικλείς που λέγαμε πριν. Αλλά, με την πρώτη σοβαρή προσπάθεια, καθ' έμπόδιο θά φύγη από τη μέση, και μπορείς να είσαι βέβαιος, αγαπητέ μου Σπίλετ, ότι ούτε το νησί, που είναι το καζάνι, ούτε το ήραιοτείο, που είναι το φουρνέλο, δεν θ'ανάτιναχθούν από την πίεση του γκαζιού. Όπωςδήποτε, το ξαναλέω: καλλίτερα να μη γίνη έκρηξη!

— Δεν χωρεί όμως άμφιβολία, είπε ο ρεπόρτερ, ότι ακούγονται, από αυτά τα σπλάχνα του ήραιοτείου, υπόκωφες βροντές.

— Ναί, αποκρίθηκε ο μηχανικός, που ακρόασθηκε και πάλι με μεγάλη προσοχή. Αυτό πια είναι βέβαιο. Κάτι μαγειρεύεται κεϊ-μέσα, που δεν μπορούμε να ξέρουμε ούτε τη σπουδαιότητά του, ούτε το τελικό αποτέλεσμα.

Ο Κύρος Σμιθ κι' ο Γεδεών Σπίλετ γύρισαν στους συντρόφους τους και τους ανακοίνωσαν τις παρατηρήσεις τους.

— Όποτε το ήραιοτείο γυρεύει να κάμη το δικά του; έφώναξε ο Πέγκροφ. Άς κοπιάση! Θά βρή το μάστορή του.

— Ποιόν δηλαδή; ρώτησε ο Νάβ. — Τον άγνωστο Προστάτη μας, Νάβ, το Θεό του νησιού μας! Μόλις κάμη να νοήξ τον κρατήρα του, θα του τον βουλώση άμέσως.

Η πεποιθήση, βλέπετε, του ναύτη στο «Θεό του νησιού» ήταν άπόλυτη. Μα και πραγματικώς, ή μυστική δύναμη που τους είχε φανερωθή ως τώρα με τόσα θαύματα, φάνοιεν άπερίοριστη. Άν ήταν άνθρωπος, που κατοικούσε; Κι' αυτό μυστήριο! Γιατί με όλο το ζήλο, με όλο το πείσμα που έδωσαν οι άποικοι στην έξερσύνσή τους, ούτε ίχνος κατοικίας δεν μπόρεσαν ακόμα να ανακαλύψουν πουθενά.

Από τις 19 ως τις 25 Φεβρουαρίου, έφαξαν όλη τη μεσημβρινή χώρα της νήσου Λίγκολν. Δεν άρσαν τρυπίτσα άγύριστη. Έφθασαν ακόμα να κτυπούν τα τοιχώματα των βράχων, όπως άστυνομικοί θά κτυπούσαν τους τοίχους κανενός ύποπτου σπιτιού. Το βουνό έρευνήθηκε ως τη βάση του κώνου, όπου τελείωνε το πρώτο, να πούμε, πάτωμα των βράχων και ύστερα ως την ψηλότερη ράχη του πελώριου εκείνου καπέλλου, που στο βάθος του ανοίγονταν ο κρατήρας.

Έκαμαν κάτι παραπάνου: μπήκαν και στον κρατήρα, σδυμένο ακόμα, μα που απ' τα βάθη του άντηχούσαν πιό καθαρά οι υπόχθοντες βροντές. Ούτε κανός όμως, ούτε άτμός, ούτε θερμασμένα τοιχώματα, ούτε τίποτα δεν μαρτυρούσε πώς ή έκρηξη ήταν κοντά.

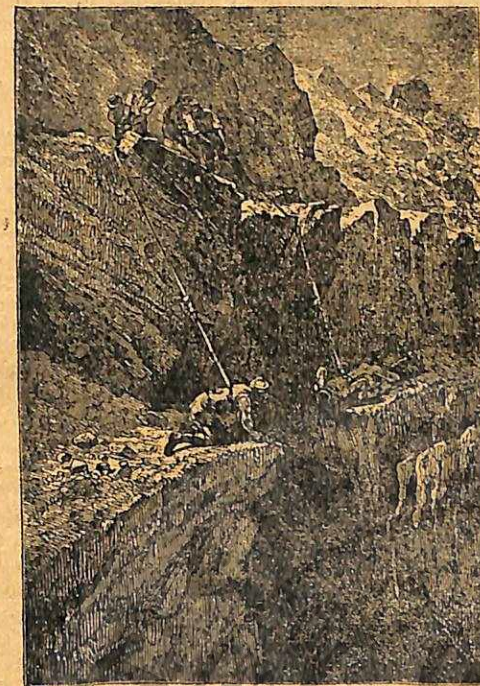
Και τα ίχνη εκείνου που ζητούσαν, οι άποικοι δεν τα βρήκαν ούτε μέσα στον

κρατήρα, ούτε σε κανένα άλλο μέρος του Φραγκλίνου.

Στράφηκαν τότε προς τη χώρα των άμμόλοφων. Έπειτ' άνέβηκαν στους άψηλούς λαβικούς βράχους του κόλπου του Καρχαρία. Κανείς! Τίποτα!

Αυτές οι δυο λέξεις συνόψιζαν το αποτέλεσμα τόσων κόπων και τόσων άγώνων. Οι άποικοι έφθασαν να πιστέψουν, — και με το δικιο τους, μα την αλήθεια, — ότι ο Άγνωστος δεν κατοικούσε στην έπιράνεια του νησιού τους. Το συμπέρασμα αυτό τους έτρωξε σε χίλιες φανταστικές υποθέσεις. Ο Πέγκροφ μάλιστα κι' ο Νάβ ήταν βέβαιοι πια πώς δεν έπρόκειτο για κάτι απλώς έκτακτο, αλλά για κάτι ύπερφυσικό.

Στις 25 Φεβρουαρίου, οι άποικοι, άρκετά άπογοητευμένοι και κάπως θυμωμένοι για την άποτυχία τους, γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι και με το διπλό

«Μπήκαν και στον κρατήρα...» (Σελ. 29, 30, α') σχοινί, που ένα βέλος το έστειλε στο δοκάρι της πόρτας, άποκατάστησαν την κομμένη συκοινωνία.

Γ'στερ' από ένα μήνα, την 25 Μαρτίου, γιόρτασαν την τρίτη επέτειο του έρχομού τους στη νήσο Λίγκολν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τρία χρόνια. — Το ζήτημα του καινούργιου πλοίου. — Τι άποφασίζεται. — Εύημερία της άποικίας. — Το ναυπηγείο. — Τα ήθη του βορείου ήμισφαιρίου. — Ο Πέγκροφ έγκαίτερε. — Ο Φραγκλίνος.

Τρία χρόνια είχαν περάσει άπότου οι αϊγμάλωτοι της Ρισμόνδης έδραπέτευσαν και, στα τρία αυτά χρόνια, πόσες φορές μίλησαν για την πατρίδα, που την είχαν πάντα στο νου τους!

Ήταν βέβαιοι πώς ο έμφύλιος πόλεμος

θα είχε πια τελειώσει, ούτε είχαν άμφιβολία πώς ή νίκη στεφάνωσε τον δίκαιο άγώνα των Βορείων. Μα ποιά ήταν τα ποτελέσματα του έσοβρου αυτού πολέμου; Πόσο άμερικανικό αίμα έστοίχισε; Πόσο φίλοι τους είχαν σκοτωθή 'ς αυτόν; Γι' αυτά μιλούσαν συχνά, χωρίς να διαδέχουν άκομα την ήμερα, που θα μπορούσαν να ξαναϊδούν την πατρίδα τους. Να γυρίσουν εκεί, έτω για λίγες ήμέρες, να ξαναδέσουν τον κοινωνικό σύνδεσμο με τον κατοικημένο κόσμο, να ποκαταστήσουν μια συκοινωνία άνάμεσα στην πατρίδα τους και στο νησί τους, κι' ύστερα να περάσουν το περισσό-τρο και το καλλίτερο ίσως μέρος της ζωής τους στην άποικία εκείνη που είχαν ιδρύσει, ήταν λοιπόν όνειρο άπραγματοποίητο;

Αλλά για να πραγματοποιηθή το όνειρο αυτό, δυο μόνο τρόποι ύπήρχαν: ή να φανή μια μέρα ένα πλοίο στα νερά της νήσου Λίγκολν, ή να ναυπηγήσουν οι ίδιοι οι άποικοι έ' άρκετά μεγάλο, ώστε να μπορή να ταξιδέψη μακριά. — Εκτός πια, έλεγε ο Πέγκροφ, αν ο Θεός του νησιού μάς δώσει κάποτε τα μέσα να ξαναγυρίσουμε στην πατρίδα! Κι' αλήθεια, αν έλεγαν καμιά μέρα στον Πέγκροφ ή στο Νάβ, πώς ένα καράβι τριακοσίων τόνων ξεφύτρωνε άξαφνα και τους περίμενε στον κόλπο του Καρχαρία ή στο Πόρτο-Μπαλλόνι, την παραμικρή έκπληξη δεν θα φανέρωναν. Από τον υπεράνθρωπο, τον ύπερφυσικό Προστάτη, έπερίμεναν τα πάντα!

Ο Κύρος Σμιθ όμως, που δεν είχε την ίδια έμπιστοσύνη, τους συμβούλευσε να γυρίσουν στην πραγματικότητα και να συζητήσουν μαζί του για την κατασκευή ενός άλλου καραβιού, — εργασία άναγκαία και βιαστική, γιατί έπρεπε να πάνε το γρηγορότερο στη νήσο Θαβώρ και να φέρουν σημείωμα, που να φανερώνη την καινούργια διαμονή του Άύρτον.

Αφού «Καλότυχος» δεν ύπήρχε πια, θα χρειάζονταν τουλάχιστο έξη μήνες για να γίνη ο αντικαταστάτης του. Έπλησίαζε όμως χειμώνας και το ταξίδι δεν μπορούσε να γίνη παρα την έρχόμενη άνοιξη.

— Έχουμε λοιπόν καιρό να ετοιμασθούμε ως τότε, είπε ο μηχανικός στον Πέγκροφ. Και μια φορά που θα ξανακάμουμε ένα καράβι, καλό είναι, μού φαίνεται, να γίνη όσο το δυνατό μεγαλύτερο. Ο έρχομός του σκιωτικού γι' ωτ στη νήσο Θαβώρ είναι πολύ άμφιβόλος. Μπορεί μάλιστα να πήγε κηόλα, να φάξε του κόκκου για τον Άύρτον και να ξαναφύγε για πάντα. Δεν θάταν λοιπόν καλλίτερο να κάμουμε τώρα 'μεις ένα πλοίο, που στην ανάγκη, θα μπορούσε να μάς πάη ως το πολυνησιακό Αρχιπέλαγος ή ως τη Νέα Ζηλανδία; Τι λες έσύ, Πέγκροφ;

[Έπεται συνέχεια]

τωμ. 'Ηλιοβασι. Κερέν. Κούλ. Νάμοισον. Γλυκ. Παρελθ. — ο δέων της Χαίρωνείας με Τσελ. 'Ατογγ. Νεο. τ. Βοσπ. Κοο. τ. Κυμ. Μπουμπουλία, Ναπερο. Γομπλ. 'Αγριοβουλ. Μυγκέ. — το Χλωμοφρέγαρο με Μεγ. 'Ελλάδα, Χάων, 'Ανέλιπστη Χαράν. — ο δ' Αεμιστροβίλος με Δικέφ. 'Αετ. 'Ανέλλ. Χάο. Κυν. Δάβ. — ή 'Ελπίς των Σκλάβων με Θελκ. Κων/πολιν. Χιονισμ. Δάσος. Σεπ. Δόρδ. — ή Είμασμένη με Κυν. Δάβ. Γέρας τ. Νέκ. Κόρ. τ. Κυμ. Πειρακ. Τρισεύγ. Κάκιαν. Τιδόν. Ζινέ. — ή Μελαχροινή Κρητικοπούλα με Καλικάντ. Τσυν. Βαροβαρομένη 'Ελλ. — ο Δικέφαλος 'Αετός με δλου; τούς Πατρινούς. 'Αθη. αίου; Πειραιώτας, Λαριστινούς; 'Αγοινιώτας, Θεσσαλονικείς; 'Ιθακησίους; Καλαματιανούς; Λεσβίους. — ο 'Ελευθερωτής της Θράκης με 'Ηρ. Θρακόπ. Θρακ. 'Ιδεώδ. Ψεύτ. Κουκίλ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Στρατηγόν Δίβρετ (ἐγὼ ἔχω ἄλλες ἐνδείξεις· φαντάσου διὰ πολλὰ ἔθνη νὰ τοὺς γράψω στὴ δημοτικὴ καὶ τὰ ὑπερλατινὰ, π. χ. τὸν 'Οδηγὸ τοῦ συνδρομητοῦ τὰ 'Ελληνόπουλα, βλέπει, συνήθιζαν πιά τὴ ζωαντὴν ἔθνη γλώσσα, καὶ μάλιστα ἀφορτοῦ εἰσέχθη στὰ Σχολεῖα· σὸ 'Εξωτερικὸ εἶναι ἀκόμη λίγα παιδιὰ ποὺ ἀγαποῦν μόνο τὴν καθαρεύουσα, ἄλλα καὶ αὐτὰ δὲ συνηθίσουν.) Γεάννην Χασ. (ὅχι, ἐσὺ πάλι ζητεῖς τὸ ἄλλο ἄκρο· ἡ γλώσσα τῆς 'Εκκλησίας δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ· μόνο τὸ κήρυγμα γίνεται κάποτε σὲ γλώσσα ἄλλῃ) Σφίγγα (οἱ Τόμοι δὲν πᾶνε στὸ ξεσπάθωμα) 'Ηρωα τῶν Δολιανῶν (πόσους ψήφους; ἔχει; θὰ τὸ ξέρω μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ εἶναι εἰσιμα τὰ ποτελέματ') Ματὸν (περαστικὰ) 'Ενιαίαν 'Ελλάδα (τὸ δικαίωμα τοῦ 'Ιστέμου εἶναι προσωποπικόν· δὲν μεταδίδεται) Δ. Σ. Κόκ. (ἔστειλα· οἱ τόμοι δὲν λογαριάζονται στὸ ξεσπάθωμα) 'Ασπιν (ὅλα ἐνέφηρον (ἐν, εὐχριστῶ) Θαλάσσιον Φλοῖσθον (ἔστειλα, εἶναι) Θεοδ. Δ. Γκορ. (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην· ἔστειλα) Πινέλο τοῦ Ραφαήλου (ποῖς δὲν τὸ πιστεύω! μήπως δὲν τὸ ξέρω; ποῖς; οἱ ποὺ ξεσπαθώνουν, τὸ κάνουν γι' ἀγάπην μου;) Γεώργ. Ν. Καρ. (τὸ ἐσημειώσα) 'Ιουλίον Καλοαρά (ἔχει καλὸς) Γεώργ. Ι. Σκυρό. (περαστικὰ) ἔλθε τὴν 31 Δεκ. Ρωβύρον τὸν Κατακτητὴν (ὅχι, δὲν λείπει τίποτε· ἡ λύσις εἶναι ἄλλη) Κόκκινον Βράχον (ἀφοῦ υπερβαίνει, ὅχι) Ναυτοπρόσκοπον (ναί, ἡ Σελίς Συνεργασίας ὑπάρχει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον) Ζαροπροβιάν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἐκφελλῇ· ἐκεῖ σημαίνει τὸ πρῶτο γράμμα) 'Ακτινοβολοῦντα 'Ηλιον (ὅχι) Θαλασσινὸν Τραγοῦδι (καὶ ἐγὼ χαίρω) Κ. Δ. 'Ελευθ. (περαστικὰ στὸ ἀνελφάν· βραβεῖον ἔστειλα) 'Ανοικτόκαρδον (ἔλαβα, βραβεῖον ἔστειλα) 'Ασπιν. Θεμιστοκλέα (σωσιτοτάτη· εἶνε ρητὸν ἀρχαῖον φιλοσόφον γνωστότατον) 'Ανεμοστρόβιλον (βραβεῖον ἔστειλα· στὰ ἔθνη, ἐνωεῖται, συμπεριέχει κανεὶς με δλο τοῦ τὰ ψευδώνυμα) Γρηγόριον Ε' (ὅτ' αὐτὸ στείλω μόλις τυπωθῇ) Φωτὸρ Σκοτάδι (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Γοργὴν Ψαροπούλαν (ἡ λύσις τῆς ἐδῆ-

μοστέον· ναί, ἔλπε ἕνας ἀστερίσκος, ἀλλὰ τὸ λάθος αὐτὸ ἦτο εὐνόητον, δὲ στὴ Γωνία δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη ἄλλου 4 καὶ ἄλλου 5.) Σόλιν (ὅχι, δὲν εἶναι κατάληκτο· θὰ παρεξηγουμένα διὰ τὰς ζήλους) Πανελλήνιον Πόθον (διεδοσμένη) 'Ελπίδα τῶν Σκλάβων (διὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχριστῶ· ἀντικατάστασις; δὲν εἶναι δυνατή.) 'Αήτητον 'Αεροπόρον, Πειρατικὸν Δεαβολικόν, 'Ηπειρωτικόν, Πανελλήνιον Κλέος κτλ. κτλ.

Μελαχροινὴν Κρητικοπούλαν, Τρέλλοσαρκαειάδα, Γιώταν, Λευτεριά (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

'Ονειροπόλον Καλαμῶν, 'Υπερήφανο 'Ελληνόπουλο, 'Ονειρομένη Πατρίδα (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 10ην Δεκεμβρίου, ὁκτανέσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 179ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων.]

39. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον μου εἶναι σύμφωνον, Τέλλο παραδρομὴ τῆς γλώσσας. Καὶ σέως χρησιμώτατο Κάνει· ἐν τὰ δύο ἐνώσει.

'Εστάλῃ ὑπὸ Κων. Βαλουξόγλου

40. Στοιχειογράφος

Σὲ ζῶν προϊστορικὸν Ἄν βάλω σύμφωνον ἀπλὸν, Φτείνω, χωρὶς πολλὰ-πολλά. Πιράσθημα ἂν τὰ τρανά.

41. Στοιχειοτονόγραφος

Ἄν κοπῇ ἡ κεφαλὴ Καὶ τὸ νότος καταβῇ Χώρας στὴ Βαλκινική, Εὐθύ; γίνεται ποτό, Νύστιμο, δροιστικόν. Ἀλλὰ καὶ μεθυτικόν.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Χαντζή Πρεμετιανοῦ

42. Μωσαϊκόν

Μῆτοι, Σέριφοι, Σύροι, Κίτιοι, Θήρα καὶ Σίβροι; Ἀπὸ ἐν δανείζου Κι' ἄλλη μετὰ σχηματίζουν.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

43. Κυβόλεξον

* * * = Χρονικὴ διαίρεσις.
* * * = Οὐδέ.
* * * = Ἐπίρρημα.

Καὶ καθέτω· τὰ ἴδια.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου Γράντ.

44. Ἐπιγραφή

ΟΥ Ξ Ι Η Ο Σ
Ι Ρ Ζ Ν Α Ω Α
Λ Σ Β Ο Σ Α Ι
Ι Ω Σ Ε Υ Τ Ν
Ν Ι Δ Ο Υ Α Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς 'Επιγραφῆς ταύτης.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μουσῆν. Ἀπόλλωνος

45-49. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος; πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τὴν κάτω; λέξιν, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: μῆν, Θεός, πρὸς, κύμα, τυρός.

'Εστάλῃ ὑπὸ Ι. Κ. Παπαζαχαρίου

50. Διελθὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτω; ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πολυσίμωτον λέξον, τὰ δὲ τριτα γράμματα ζῶον κερασφόρον: 1, Πτηνὸν ἀπαικτικόν· 4, Αἰσθητὸς νομοθέτης· 3, Βασιλεὺς τῆς Μακε-

δονίας. 4, Λίθος αἰκοδομικός· 5, Θεός ἀρχαῖος. 6, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Διεθνούς Δικαίου

51. Φωνιεντόλιον

Θρον· γρ· τγ· ρν· σστ· μν
'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φρουροῦ τῆς 'Ελλάδος

52. Γρίφος

	τρι	1	
	τρι	1	1
S	τρι	0	παθ
	τρι	1	1
	τρι	1	

"Ολα!

'Εστάλῃ ὑπὸ Σπυρ. Κ. Καλφαρέντζου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 41

316. Σολομών (σολ, ο μ' ὄν.) — 317. Τόνος-όγος.

318. ΕΠΙ 319. ΓΑΛ-ΑΝΑ (ΓΑΛῆ. ΠΑΝ 'ΑΝνίβας, ΔΑΝτια.) — 320.

1 ΝΑ Σοφία μόνον κτημάτων θάνατον.—321. Οὐδὲν μᾶτ' ἢ ο Θεός καὶ ἡ φύσις ποιεῖ. (οὐδ' ἐν μᾶτι-νόθε ὡς καί· ε-φύδ' εἰς πῖ τ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δε. 2 (ὁ ἐλαχιστὸς ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κεφαλαῖα λεπ. 40. 'Ο χωριστὸς στίχος δε. 1.]

[10'—29]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

'Αδελφικὰ συγχαρητήρια

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

[10'—30]

Ολοι ψηφίσατε τὸ

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

[10'—31]

Τὸ «Βάσιλειο» ποὺ εὐχρίνη· ε γιὰ

τὴ γιορτὴ μας θερμοῦς; εὐχαριστοῦμε.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

[10'—32]

Μικρὸ 'Αηδονάκι, περσικὰ

ΨΩΦΙΔΕΥΣ

[10'—33]

Τι λέτε, θὰ με βρῆτε:

(Ἀγρίνιο.) ΟΝΕΙΡΟΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

[10'—34]

Αντελλάσω Μ. Μυστικὰ με δλου.

'Ανεμοστρόβιλε, σὺν φίλοι ποὺ

εἴμασσε στὸν ἀέρα, ἀλληλογραφεῖς

καὶ στὴ γῇ;

ΛΑΙΛΑΨ

[10'—35]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[10'—36]

Πάντα, ὅσοι ρᾶς συνεληφθῆσαν εὐ-

χριστοῦσιν ἡρώδης. — Πανε-

λῆμιος Πόθος, Γλυκεῖα 'Ελλη-

νοπούλα.

[10'—37]

Στὸν ἀσπὴρ μου φίλο Νικηφόρον

Στίφος εὐχραι χρόνια πολλὰ καὶ

εὐτυχισμένα. Δικέφαλος 'Αετός

[10'—38]

ΣΤΑΛΟΓΟΣ 'ΕΛΠΙΣ ἀποδοκί-

μαζών πάλιν διαφόρων Συλλόγων,

προτείνει εἰρήνην. Ζητοῦνται ἀντιπρό-

σωποι, Γράψατε: 'Ιωάν. Δ. 'Αλεξά-

πουλιν, Πάτρας: 'Ο Γενικός 'Αρχι-

γός: Νικηφόρον Στίφος. 'Ο ἐπὶ τῇ;

'Αλληλογραφίας: Δικέφαλος 'Αετός.

[10'—39]

ΣΤΑΛΟΓΟΣ 'ΕΝΘΥΣΙΣ κρατι-

στάτος, ἰδρυθεὶς ἐν 'Αθήναις. Συνδ.

μηναῖα 0,25 Δ.)σις: Γεώρ. Καχρι-

μάνην, 'Επικούρου 8.

[10'—40]

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ 'ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΚΙΚΗΤΩΝ.

[10'—41]

Ελπίς τῶν Σκλάβων. σὺ νομῇ

Εἶτι ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τοῦ; ψεῦ-

ψήφου; σου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

[10'—42]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

Υποψήφιος Δημογραφίσιμ. 16

[10'—43]

Στὴν Α' 'Ερώτησι ἀπήντησαν: Α

Σανὸλ. Δάβαρο, 'Αρίσταυ. δ

μιος, Β'ρ. 'Αστεριάδης, Κόρ

Βουνοῦ, Αἰολεύς, Νικηφ. Σίφ

Κύμα τ. Αἰγαίου. 'Εδραβεῖ

Βύρ. 'Αστεριάδης. Τόμος ἐστ

Β' ΕΡΩΤΗΣΙΣ

'Ανάπτυξις τοῦ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤ

Μέχρι 15 'Ιανουαρί. Δ)σις:

μοσθ. Κουζέλην p. r. 'Αγρίν

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

[10'—44]

Ιδεώδης 'Ελλάς, γιὰ τὴ γιορτὴ

τις ὁλοθετοῦμε εὐχὴς μας. — Κ

λευκο Δάβαρο, 'Ελλάς τοῦ

λοτος, Γαλανὴ Στανροφόρα

[10'—45]

Εμπρός, Διπλασιόπαιδες; ψηφ

ῶλοι τὸ Παγκόσμιον 'Ον

— Φωνὴ τῆς 'Ηπείρου.

[10'—46]

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

'Οσον αὐ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλ

ἐλήφθησαν ἀπ. 13 ἔως 20 Δεκεμβ

Συνοδενόμεναι μετ 25 λεπ.

ΑΘΗΝΩΝ: Ν. Χ. Βρυώνης, Α

Νόβα; Ρωβύρος ὁ Κατακτητῆς

Ψυλόγλου, Ε. Κ. Δαμάτος, Σφίγ

ώας, Κύμα τοῦ Αἰγαίου, Εὐδο

Παντελῆ, Κ. Ποδιόγλου, Μ. Π

δης, Γ. Σαπῆρας, Ὁ Λέκας.

ΒΟΛΟΥ: Α. Κολταδόπουλος

'Αβδελας.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Β. Κατσάρος,

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Α. Σ. Πασχάλης,

ΔΕΒΑΛΕΙΑΣ: Γ. Α. Μέγας,

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ψυχὴ τοῦ 'Απ

ΠΑΤΡΩΝ: Μ. Θεοδόρου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δ. Τσιρογιάννης,

λα Α. Αλεξάνδρου, Γ. Π. Κουνιά

ΣΥΡΟΥ: Β. Β. 'Αλαφροῦδης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Π. Α. Τριτοῦν

Ι. Βασιλοπούλου.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Π. Ι. Λεκάς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Ολων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματ

θὰς καὶ ὄντων τῶν ἀποσταλάντων

λεπτονόμων μετὰ τὴν λύσιν τῶν

θησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκλή

σα· οἱ ἔξω δὲ: 'Αννα Κωνσταν

δου ἐν 'Αθήναις καὶ Πανάνα

Δ. Τριτοῦν ἐν Τριπόλει, οἱ

ἐνεγράφησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ

'Ιανουαρίου 1919.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδ

ταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ

συνδρομὴ, νὰ σπεύσουν νὰ τῇ

νεώσουν. Εἰς τοιαύτας περ

σεις καμμία καθυστέρησις δὲ

τρέπεται, διότι δυσχεραίνει τ

γον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κ

Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ

λοῦν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τ

τῆς 'Αθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τ